

ДІЛО

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. пов.
—
Конт. пошт. шл. 26.726
—
Адреса теле. „Діло—Львів“.
—
Число телефону 565
—
Рукописів
редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
місячно 5— К.
чвертьрічно 15— „
піврічно 25— „
щорічно 50— „
у Львові (без доставки):
місячно 4— К.
чвертьрічно 12— „
піврічно 22— „
щорічно 44— „
в Німеччині:
піврічно 25— М.
щорічно 50— „
За зміну адреси
платить ся 30 с.

Ціна оголошень:
Реклама в першій колонці
абс. довж. 60 с. в місяць
1 1/2, в місяць 1 1/20, в разі
одноразового оголошення
2 1/2. Накази 2 1/2. Склади
Львів, Ринок 10, II. пов.
Постійні оголошення за ціною
у Львові 16 с.
на провінції 20 с.

Видас: Видавничча Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Пачейко.

Занепад Великоросії.

Зневіра у будучність Великоросії. — Під опікою малих народів. — Недостача національної свідомости у Великоросії. — Великоруський Союз. — Зноєння московської області з Україною.

(К.) Львів, дня 1 лютого 1918.

В нейтральній пресі появилася вістка про се, що в Москві утворився сильний „Великоруський Союз“, що ставить собі за ціль зорганізувати Великоросію на новій національній великоруській програмі. На основі кількох чисел московських газет можемо докладніше освітлити цей інтересний рух.

„Утро Россіи“ пише: „Тепер вже не тільки в почуванні тривоги і досади глядять російський народ на Дон і на Україну, але в почуванні пошани і — деякої погорди до самого себе. Великоруський народ, „собратель Россіи“ не може не бачити жахливої рожниці. У нас безлад, розруха і глибокий моральний занепад; там на Україні, на Дону, — високий підєм, одностайність патріотизму, і що більше — дивне і для нас соромне, — патріотизму не тільки місцезного, але й загально-російського. Україна і Дон стали патріотами за нас! Чи не перейде скоро до них і наше великодержавне значіння?“

„Вечерні Новости“ подають в румунському фронті такий характеристичний факт. Сей фронт з початку признавав владу петербурзьких народних комісарів. Але одного дня несподівано звязався комітет репрезентантів націй: Українців, Донців, Лотишів, Молдаван і т. д. — всіх крім Великоросії. І відразу упав вплив Петербурга. Національність встав під опіку великоруську, ачера пануючу націю. Горе нам! пише московська газета. „Але ми заслужили на сю опіку, бо навіть Башкіри зорганізували ся, а ми розбиті і дальше шаліємо. Ясна річ, що державний зявля захочав ся ще тільки на берегах Дніпра, на полудневій сході Россії, в Башкірії, в Сибірі, — лише не на півночі. Не зникає надія: Може ще буде з'єдинена Россія, — але вже з полудня“.

Серед таких сучнів і безнадійности у великоруській суспільности розпочинає діяльність „Великоруський Союз“, організації, що має відродити Великоросію і підняти її житєву силу. Але в органі Союзу, „Великоросія“, також панує мінорний тон.

Доля Россії рішається, і здасть ся, що держава, збудована великим розумом наших предків, розпадається ся. Польщу взяв несприятель. Фінляндія відійшла від нас і стала самостійною. Занепасть ся Россія. І рівночасно все, що лишало ся в неї, перетворюється ся. Наші брати Малоросії, бачучи наш занепад і безпомічність і величезні оборони Россію, кидаючи нас, утворили свою Раду і вивели з нас військо. Всі старіють ся ратувати нещасливу державу. І тільки ми, Великоросії, мовчимо і сивимо. Так немов і у сні не бачимо, що колись ми були

великим народом, що утворив Россію... Наш народ „затратив себе“ в нещасну годину лихоліття...“

Нова великоруська організація шукає до рід, який визвисть упавший народ з великого положення, але по дорозі стрічає тільки самі невідомі прояви. Великоруський народ не має ніякої національної свідомости і тому не може виробити в собі патріотизму.

„Адже до тепер ще маса Россії, мешканців сього центру, не знає, що вони Великоросії. З окрема не знають сього наші селяни, що привикли називати себе або просто „русскими“ або „православними“. В такий довголітній боротьбі за Россію народ віддавав всі сили на службу державі і серед того він підірвав ся і зубожів духом і засобами, затратив правдиве поняття про свою вітчизну, в міру сього, як вона розросталася. І тепер дійшло до того, що багато російських солдатів на запит, що вони боронити свою вітчизну проти Німців відповідало: „Я з Томбова. До мого нема Німець не дійде!... Вони не в силі обхопити умом не тільки безкозельної Россії, але навіть меншої Великоросії, їх властивої вітчизни, з якої виростає наша велика держава.“

„Великоруський Союз“ старається проти діяти тому занепадові національних почувань, скликає з'їзд Великоросії в Москві (на 3 лютого), ширить освідомлюючу літературу, уладжує відчити і великоруські концерти і т. д. Але з усього видно, що його праця не легка, щоб не сказати — безнадійна.

Із зборів, що відбули ся 30 грудня в московській університетській Союз при виповненій авторі рішив вислати таку телеграму до держав полудня: „Збори постановили заявити У. Ц. Раді і військовому правительству Дону, що великоруський народ ще не зорганізований, не має ще своєї влади і не висловив своєї думки, наслідком сього не можна твердити, немов Великоросія є у воєнним стані з Україною і Доном. Збори протестують проти братоубійчої горожанської війни“.

Великоруський Союз вийшов у переговори з Укр. Генеральним Секретаріатом в справі отворення границі для довозу українського збіжжя до Москви; Україна згодилася вислати збіжжя, але під двома умовами: що за збіжжя московська область буде платити готівкою і що вийде на Україну свої промислові вироби. Московський харчовий комітет зараз вислав до Києва кілька мільонів рублів. В розмові з предстваником Союзу А. П. Топольським президент Секретаріату Винниченко висловив здивованє, що Великоросія до сього часу ще не з'єдинена на національній основі і не зорганізована.

кім розумію того слова. (Довгі, шумні оплетки заглушують послідні слова). Може вам також заявити, що мир після всяких данних у нас, буде не тільки сепаратний, але й загальний. (Довгі оплески, оклики: Слава). Дальше Шульгин доносить, що українська мирова делегація, не маючи ніяких агресивних намірів, дуже енергійно піднімає питання Галичини; завдяки зиходам делегації центральні держави йдуть на значні уступки, дорогою яких—може бути—прійде до самоозначення Галичини. Наконєш Генеральний Секретар, повторюючи знова, що війна вже скінчилась і прийшов вже мир, висказує свій глибокий жах з приводу того, що нема мира і годі його діждати ся на внутрішній російсько-українським фронті, та закликає українські війська, щоб вони всіми силами обороняли Україну перед чужинцями, які наступають з півночі.

Виданий правительством Укр. інської Народної Республіки четвертий універсал проголошує повну самостійність української держави.

„Центральну Раду повалено“.

Зовсім неімовірно довиснені.

Львів, 1 лютого 1918.

„Pester Lloyd“ доносить в Гаги таке: „Агенція Навз-а доносить з Києва, що київська Центральна Рада повалена і заступлена українсько-більшевницькою радою. Уладок Центральної Ради означає велику зміну в мирових переговорах. Незалежна українська делегація, яка задумувала заключити окремі мир, буде заступлена трома більшевницькими делегатами, які підуть за російськими більшевниками.“

Довиснені се треба вважати зовсім неімовірним. Щоб Центральну Раду „повалити“, до сього треба би більшевникам опанувати Київ. А до сього — в найгіршім разі — ще досить далеко. Далеко — між ин. головню тому, що Київ — в протиставстві до інших українських міст, у котрих стоять місцеві українські гарнізони, які в більшій або меншій мірі схильні піддати ся пропаганді українського більшевизму, — має сильний гарнізон зовсім відворненій супроти такої пропаганди. Останнє передовсім тому, що ядро київського гарнізону становить кільканайцять тисяч розділених на полки галицьких Українців (січових стрільців і інших полонених), з котрих більшевницьким озброєним ватагам не віде так легко, як розмірно легко пішло ім із Харковом, Катеринославом і т. в., в „заобуттю“ котрих рішачою ролю відіграла не зброя, а словесна пропаганда, основана на переліцтованню в соціальнім радикалізмі.

Українці і правительство д-ра Зайдлера.

Львів, 1 лютого 1918.

Вчорашня „N Fr. Presse“ доносить: „Президент міністрів д-р Зайдлер відбув нині кілька конференцій з представниками української парламентарної Репрезентації. Розпочали ся переговори, котрі мають на меті перевести Українців, котрі при вчорашнім політичним голосуванню (над внесенем Чехів) усунули ся з салі, на будуче на сторону партій більшости, особливо ж при голосуванню над бюджетом. Кажуть, що переговори відбуваються успішно“.

Про абсенцію У. П. Р. при голосуванню над внесенем недавних союзників українського каюбу, Чехів, пишуть нам з Відня: Рішене, щоб

Ген. секр. Шульгин про мир.

Проголошене самостійности України.

(Ю.) Над кордоном 27. січня.

З Києва доносять: Дня 28. січня вечером, на соціальних зборах совіта жовнірських депутатів Києва і відповідників окружного совіта, генеральний секретар для міжнародних справ А. Я. Шульгин повідомив присутних про хід мирових переговорів та про вигляди на мир, вказавши на те, що в Берестю беруть участь в нарадах і представники України. Шульгин відвертє твердженє народних комісарів, немов-то українське правительство перебиває або зриває мирові переговори; навпаки Генеральний Секретаріат

робить все для заключення мира і на всякий-случай більше, як більшевники. Ви хочете знати — говорив бесідник—чи буде війни мир, а я вам як той що стоїть близько до сеї справи, кажу: мир безусловно буде; рішучо заявляю, що на сїм фронті війни більше не буде. Ви питаєте, чи скоро буде мир, а я відповідаю: вже в недалекий часі буде заключений мир з видимою і безсумнівною користю для нашого краю. Питаєте, чи той мир буде справді демократичний, вікакую вам з усею рішучостю: мир, який ми заключаємо, буде строго демократичний в широ-

збентуєвати ся і такою тактикою втретє віти на руку правительству д-ра Зайлера, завало на засіданю У. П. Р. по дуже живій дебаті. Становище негативне супроти такої тактики заступали головню пос. Загайкевич і Колесса, а на відсутність промовляв передосім п. Еген Ле-

вицький, котрий навіз такий годовний аргумент за своїм внесенем: Коли У. П. Р. буде голосувати з Чехами і півд. Славянами, то се буде знаком недобіра не так супроти правительства д-ра Зайлера, як супроти власної президії, котра в такім разі беззорово уступить.

Реакційна армія в Росії.

Читаємо в „Народній Волі“ з 19. січня: На Катеринославщині йдуть бої між козаками добряками та большевиками, бої в котрих здебільшого перемагають дончаки. Разом з тям надходять звістки, що на Дону при участі ген. Алексєєва і інших „героїв“ формується двохсоттисячна „армія спасенія Родини“, в склад котрої входять елементи так званого „патріотичного“ — або навіть просто контр-революційного на строю. Правда, ся армія ще поки що активно не виступала і боротьба між Доном і Петроградом ще ведеть ся в формі оборонної війни з боку Дону і „захватної“ з боку Петрограду, але вже саме формуванє згаданой армії викликає мимоволі де які сумніви що до цілий її форми вань. Сі сумніви набирають під собою ґрунту по прочитаню в кадетській газеті — „Ростовская Рѣчь“ редакційної заяви, котра варта того аби з нею познайомити читачів.

Одповідаючи на побюваня проф. Євдокієва, що фактично Дон уже одділи ся від „Росії“ і що сєйш може принести шкоду, редакція вказує що і у 1611—1613 рр. державне на чало перейшло складно теж своєрідних „республік“, котрі відокремили ся і від „Тушинського Вора“ і від Московського Тимчасового Уряду, піддержаного військовою окупациєю гетьмана Жолтєвського і від обраного Москвитина та Тушинцями королевича Володислава. Російську (Русскую) землю теж почали збирати в різних

місяцях: у В. Новгороді, Ярославі і Н. Новгороді; „правительство“ теж було де кілька — і московське, і тушинське, і ярославське, і нижегородське.

Тепер збиранє (!) Російської („Русской“) землі починаєт ся з Дону (!), Сибіру, Кубані, Тересу, України (!) і по стільку по скільку се є „собиранієм“ ми його піддержуємо всіми силами“.

Ся заява Ростовського кадетського офіціозу глибоко симптоматична. Значить казати, сидячи на Дону, мріють про „собираніє Русі“ — звичайно „єдиної, невіддільної“ з кушевськими обгрізками автономії країи. І не тільки мріють — але й працюють над утворенєм сили, на котру би могли опирати ся при „собираніі Русі“. Не дурно же уці чорносотенні кадетські сили перїхали на Донщину.

Мимоволі зв'язується з запитанєм: чи не час би вже правительству Української Народної Республіки остаточно вяснити свої взаємні відносини з Донщиною. Звичайно, ми далекі від рекомєндаций способів, котрими „большовики“ самоорєділяють дончаків — але згодиться самі, що не вважали би якось — шляхом переговорів „опреділити“ ген. Алексєєва, його армію та підозріло-нейтральне відношенє до них дончаків, поки славетний генерал не „самоопреділи ся“ і не почав „собиранія Русі“ — не минаючи й України.

ля дальше існувати як самостійна, свободна незалежна від Росії республіка... (Тут для пізнійше). Але се українське правительство є заступлене в складі російської делегації іть на становиши, що Україна є частина фактичної російської республіки і тому треба, опертій на постанові збудованя російської республіки в виді федерації.

На просьбу державного секретаря Кільмана подав Троцький зміст наведеної ним телеграми а самє то переважаюча части кївської делегації перейшла на сторону українського правительства совітів, і дальше існуванє Рад слить ся тільки на хвилі.

На думку, порушену председателем, шено обговорити компетенцію української делегації що до територіяльних справ на наступнім повнім засіданю в присутности українських представників.

Під конець просив Троцький о в справі письма Кільмана до польського президента міністрів, в яким доніс йому, що він шить думку участі представників польського министерства в мирових переговорах. Більше просить о вяснені, чи ся справа буде розглядана на однім з будучих засідань.

Державний секретар Кільман в кількох разів у своїх заявах в тій справі, вказує ся в признанєм російською делегацією окремості занятих областей і вказує на найближшій часі на денний порядок.

Гр. Чернін додав, що зі своєї сторони міг би тільки як найгорячіше повитати представників польського правительства в наступні переговори під умовою признання російською делегацією.

На тім замкнено засіданє.

Переговори між українською і турецькою делегацією.

За границі України. — Володїя на Чорнім морі пройде через Дарданелі. — Справа Паризька.

Львів, 1. лютого 1918.

Турецька урядова агенція телеграфічно носить, що 17. січня відбулась в Бересті ватна конференція турецьких мирових делегаций з представниками України, на якій обговорено справи, що мають бути обняті мировим говором.

Після того донесеня турецькі делегати магали ся, що би їм предложено начертати української держави, бо що йно на основі літничой карти України можна буде зробити про ті питання, які ваяуть ся в справі Чорного Моря. Географічну карту України гло би на погляд турецьких делегаций турецьке правительство виготовити й пізнійше, на кожний случай перед заключенєм мирного договору, який мав би стати основою в'язних взаємин між Туреччиною і Українською Республікою.

На те відвітїв провідник української делегації, що й Україна бажає відновленя дружби з Туреччиною, тільки відношенє її до Росії ще доси не зовсім прояснене, означені остаточно границі між тими державами. Що до морських сил на Чорному морі, то вони нині підлягають єдиному і єдиному Україні, та годі тепер предвидіти, коли би будуть належати в будучности.

Українські делегати бажали заложити до Туреччини про єзобідний проїзд через Дарданелі, заявляючи, що рішенє сєй справи пробним каменем доброї волі у Туреччині в привязи з Україною. Заступники Турецької делегації відказали, що вони будуть шанувати право єзобідного проїзду для торговельних кораблів, одмак в часі війни Туреччина мусить виключно проливом дарданельським, щоб врятувати усеїш-о свою столицю.

Вкінци згоджено ся на те, що перше рішення не належить до сфери впливу української держави.

Пляни антанті.

Загальна офензива в осени

АМСТЕРДАМ (пр.) 31. січня. З Лондону доносять, що на останній конференції антанті обговорено справу воєнних цілей і осянено цікавниту єдність поглядів на вєсеню і літо має антант обмежити ся офензивою. Протягом літа має наступити єзобідна офензива на французькім і італійським фронті. В англійських кругах думають вкінци в осени удасть ся проломити німецький і осягнути остаточно побіду.

Віче австро-угорських Українців в Київі.

„Нар. Волі“ доносить: В неділю дня 20 січня відбулось в Київі численне віче Українців з Австро-Угорщини. Скликаню було віче в великій залі Педагогічного музею, ініційованю группою Українців Галичан для обговореня сучасного становища Української Республіки.

О 4 годили, на яку призначено було віче, вся зала вилу й на хорах була вже повнісінька.

На зборах з докладом „про сучасне становище Української Республіки“ виступав с. Лявківський який говорив, що українській державі загрожус небезпека в кількох боків. Перша небезпека — се внутрішнє безладє, — друга — польський імперіалізм, який і тепер формує на Україні польське військо. І третя загроза на українську державу Московщина, котра уже воює з Україною. Промовець дозволє, що австро-угорські Українці, не вважуючи на те, що вони є громадянами нишчої держави, а не Української Республіки, бо по перше вони належать до того самого українського народу, який тепер старюєт ся після віків неволі створити власну державу, а по друге — тільки українська держава стане в оборону галицької частини українського народу. Рази оборони й зміцненя української держави промовець закликав усіх Галичан та Буковинців вступати в полки „січових стрільців“, які почали уже формуватись в Київі.

Після докладу розпочалась дискусія (обговорення), в-якій брало участь багато промовців, між иншим також б. могол до львівського краєвого союзу — селянин — Тершаковець. Віче затяглось мало не до 9 години. Вкінци збори затвердили раніше утворєну тимчасову раду, яка має завданє зібрати по всій Росії розкиданих австро-угорських Українців (виселенців та бранців) і формувати з охочих полки „січових стрільців“. Збори також прийняли одноголосно наступну постанову:

„З огляду на страшну небезпеку, що насуваєт ся на Україну з боку різних ворожих Україні сил і може знищити всі здобутки революції на Україні та єдиному Українську Народню Республіку, збори постановляють: всі здатні носити зброю австро-угорські Українці, незалежно від того, чи вони є втікачі, чи виселенці, чи бранці, а також незалежно від того, які громадські полади вони займають, повинні негаючи ні одного дня, записати ся в полки „січових стрільців“ для боротьби з анархією (бездлядом), яка тепер панує на Україні, та для боротьби зі всіма тими, які відважуют ся зробити замах на самостійну Українську Народню Республіку“.

Республіки в складі рос. делегації ще більше утаєражує його нині в тій погляді. В тій справі думає він, особливо на основі щойно одержаної депеші, що участь кївської Ради в переговорах належить уяжати радше справою минувшини, чим теперішности й будучности.

Міністер гр. Чернін заявляв, що в тій справі є противенство між делегаціями російською і українською. Панове з рос. делегації хибя згодять ся на те, що треба якось поладити справу, які мають рішати ся між Петроградом і Київом. Прошу для моєї інформації о вясненє. Коли на першій засіданю обговорювано справу територіяльного відмежованя й компетенції в тій справі між Петроградом і Київом, то я розумів се так, що ходило о границю між Україною й Росією.

Не розумів я того в той спосіб, що так ж границя між Україною й Польщею має бути предметом наряду з Петроградом. Питанє, яке повязано собі поставити, відосить ся до того, чи становище председателя рос. делегації є таке, що Україна в справах самостійної української держави а особливо в справах її границь взагалі не може самостійно рішати.

Троцький відповів, що розумієт ся само собою, що колиб Україна існувала і ма-

Українська справа в Берестю.

ВІДЕНЬ. (Тіб.) З Берестя доносять під даюю 31. січня:

Нині відбуло ся засіданє в справах політичних і територіяльних.

Перед виступленєм до дневного порядку Троцький аложив заяву, що він ніколи не говорив, немов-би російська делегація не хотіла заключити окремого мира. Такі вісти рвєсивають німецькі часописі, чим утруднюють переговори.

Гр. Чернін предложив, що би по обговореню справи земель, обсаджених німецькими військами, пробувано рішити справу територій, занятих військами австро-угорськими. В тій цілі просить председателя рос. делегації, щоб заняв становище в справі компетенції української делегації, котра виходить з закложеня, що повинна самостійно перегорювати й рішати.

Троцький відповів протестом з рамени своєї делегації та свого уряду проти такого становища делегації кївської Ради. Участь двоох представників виконуючого виділу Української

Шведська поміч для Фінляндії.

Успіхи шведського озброєного корпусу в боротьбі з большевиками.

СТОКГОЛЬМ (Ткб.) 31. січня. Шведське телеграфічне бюро доносить таке: Фінське по сьольство в Стокгольмі одержало від провідника озброєного корпусу в Фінляндії генерала гр. Маннергейма таку телеграму, вуслану з Торнео 29. січня: Минулої ночі і протязом віатірка розсружено російських жовірів в Кемі, Каяна і Ільволя, а в С. Мізель і Рапан змушено до здавання. Начальників пійманс. Озброєний корпус покавував в Кемі телегра протистого і терзчий запад. Батерії, які безпереривно стріляли, здобуто при ступом.

Бої в большевиками.

СТОКГОЛЬМ (Ткб.) 31. січня. З російських газет з послідних днів можна висити, що між большевицькими військами і козаками ведуться бої під Матійкою, Ханченковом і Дмитріївом. В боротьбі з українськими Димитріївом. В боротьбі з українськими Сарна і Під Ного Сергієвом і Оренбургом тривають бої проти козаків і юнкрів.

Невдача Леніна.

За скликанням конститутанти.

ЛЮГАНО (пр.) 31. січня. "Secolo" доносить з Петрограду, що на робітничьим конгресі не дискутовано над справою мира, тільки вислухано звіти Леніна і Троцького. Рішено не закінчати мира, а продовжити далі демобілізацію військ і утворити натомість нову революційну армію добровільців і не боронити ся перед есентуальним походом Німців на Реваль. На есентуальним виконуючого комітету совіту прийнято внесок Каменева, щоб скликати конститутанту 26 голосами проти 17 голосів за протинним внеском Леніна.

Побідний похід Румунів.

ЛОНДОН (Ткб.) 30. січня. "Times" доносить з Петрограду: Доносять тут, що Румуни обсадивши Кишинів вродоужають похід. В політичних кругах обговорюють можливість, що після антанты опустять Росю, кгда республіканське правительство виводить Румунів війну. Вчора відбула ся конференція між послами антанты і румунськими заступниками. Блиших звісток ще нема.

1918

НЕДІЛЯ 10 ЛЮТОГО

ЗДЕРЖУЄМО

ВИСИЛКУ, ДІЛА"

ТИМ, ЩО НЕ ЗАПЛАТИЛИ.

НОВИНКИ

Львів, 1. лютого 1918.

Український біографічний словник. Бібліографічна комісія при відділі бібліотеки архівному (Генер. Секретарства справ освітних) в Києві приступила до підготовчої праці коло словника українських діячів, вчених та письменників. Такий словник вимагає багато праці, часу і богатьох співробітників. Комісія звертає ся до громадянства з проханем допомогти в сій справі, подаючи до відомости, де і в когь переходять ся матеріали для біографій українських діячів, а до письменників, вчених і діячів звертає ся з проханем подавати відомости про своє життя та свою діяльність.

Нова газета. Київські укр. соціялісти-самостійники збирають ся розпочати з 1 ст. ст. лютого видання в Києві великої щоденної газети. Назва для сїєї газети остаточно ще не вироблено, але можливо, що зватиметь ся вона "Віче". Редактором певне буде Олександр Ковалевський. На виданє газети збирає ся великий фонд.

— З'їзд українських залізничників у Львові. Українські залізничники зібрані на звичайних сходинах в сали "Соколів III" у Львові дня 30. січня с. р. під проводом п. Паржановича і в присутности посла Вітика в числі около 500 осіб, рішили: Засновати особну факхоту організацію українських залізничників як групу оперту на статутах віденської центральної організації. Відтак того самого дня зібрано з поміж себе тимчасовий відділ і повідомлено за посередництвом посла Вітика про встановленє української групи у Львові віденську головну централю. Тимчасовий відділ сейчас розпочав своє урядованє, а про намірені Загальні Збори відділ повідомить всіх укр. залізничників особним оголошенем в українських часописях.

— У. С. С. у Києві. У. С. С. Федів Ігор, Левинський Антін, Вітковичий Роман, Кузик Остап, Селянський Вітошинський Ярослав, Дутинський Михайло, Дзедик Іван, Чепель-вський Степан, Римар Юрій і Стриг, Чорний Іван зі Львова, Паславський в Бучача зворовлять-широ рідню і знайомих і прохаютъ писати до них на адресу: Київ, Фундуклівська 19/1, Ред. "Укр. Республіки" (для всіх загляданих солідарно).

— Із Станиславова. Що до нотатки уміщеної в "Новинках" "Діла" ч. 19, а дня 27. січня с. р. під а. "Де аїв ся основний бібліотечний фонд імени Митрополита Шептицького?" маю честь заявити, що бібліотечний фонд, зложений зтого часу в сумі 30.000 К. Митрополитом на удержанє бібліотеки не був ніколи уградений і що він тепер находитъ ся між дезовантами Земельного Банку у Відні, про що знає Ессс. Митрополит а дирекція Земельного Банку стварити може. о. І. Гордієвський, мітрат і настоятель єпископської Каптули в Станиславові.

— На заведеню Радн державної дня 29. січня вніс посол Загайкевич слідуючі інтерпелляції: 1) в справі бездомних реканцій вбіжа і солони в Мостиським повіті; 2) в справі безправного задержаня в Прусах кількох діечат в Середній, перемиського повіті; 3) в справі понехтованя прав української мови на державних залізницях; 4) в справі передчасно асентерованого Стефана Коалдовського в Коронник; 5) в справі здержаня виплати в-йскових призикив і пняности причинкових комісій; 6) в справі пострілення Ольги Чорник в Валаві через застроугорську патрулю; 7) в справі реклямована Петра Дуня, стельмаха в Уйковичах; 8) в справі побитя Стефана Дмитрова в Рудавки, пов. Добромилів і вижитованя його невдомости госпдарською експозитурою в Бірчі; 9) в справі здержаня виплати службових поборів двома функціонерами залізниць в Перемишлі; 10) в справі реклямована Івана Ханаса для виробу дахівок в Бушковичах; 11) в справі несплати винагорода за реквіроранє коня Михайлови Лиско в Молодовичах.

— Замовленя убагородненних відмін бараболь "Сільський Господар" подля до відома: Уліпшені відміни бараболь зі заведеня годівлі бараболь Г. Долковського призначиле Намісництво виключно для Галицьких рільників. Товариство "Сільський Господар" поробило заходи, щоби відповідна скількість тих бараболь була призначена нашій рільничій організації і має надію, що заходи ті будуть успішні. Тому, хто з наших госпдарів бажає би замовити убагородненні відміни бараболь Долковського для дальшого розмноженя зволить в як найкоротшим часі прислати своє замовленє до Товариства "Сільський Господар" у Львові, подаючи, яку скількість і які відміни, чи вчашні чи середно вчашні, чи середно шани чи пітні бажає набути. Ціна буде вино ити около 70—100 К, а при деяких відмінах і 140 К за 100 кг. без мішків, котрі замовляючий має доставити. Доставка бараболь переведе Краєвий Союз госпдар. Спілок у Львові. — Краєве Товариство госпдарське "Сільський Господар" у Львові.

— "Свобода" в 2. лютого с. р. містить: Про нашу працю для історії України—С. В.; Московська приваць—К.; Уковіна в огні; Слова і діла в справі мира; З минувшини галицьких міст: Бережани—В. К.; Про відмоги для рідни тих осіб, що виїзжали до Америки—Владимир Целевич; Батьки російської революції; Вісти з краю; Господарка воєнного часу. — Слідує чясло "Свободи" принесе статю Івана Труша: Про вартість газети.

Війна в Італію.

ВІДЕНЬ (Ткб.). Урядово оголошують дня 31. січня таке: На південний захід від Асіаго відперто оди ворожий наступ. На східнім відтинку високорівні Асіаго боротьби обмежились до живого гарматного огня. Число полонених зросло на 15 офцирів і 660 мужев.

Воздушний напад на Париж.

БЕРЛІН (Вольф). Урядово оголошують дня 31. січня таке: На Святий вечір напали знов ворожі летуни на отверт міста за нашою операційною областю, Звядяки забезпечуючим зарядженням в нашій стороні не понесли ми більше атраг. За кару обкинено в ночи на 31. січня в першій пляновім воздушнім нападі Париж бомбами, ваги 14.000 кг.

О П О В І С Т К И.

Субота, 2. лютого січня 1918.
На в'ї: грес-кат: Евтійкай впа. — риво-кат: Марії Гром.
В а в т р а: грес-кат: 30 Н. по 3. Св. — риво-кат: Н. Мисоп.

Ч. 147/18. Станропайський Інститут потребує зараз канцелярїйного помічника в передполудневих годинах який би по полудни міг вести нагляд над питомцями бурси. Успіх після умови. Ближші інформації подає канцелярїя Інститута, Блязівська ч. 9 і. п. 673 1—1

Тов. "Медицна Громада" у Львові

повідомляє запрошених гостей, що дня 2. лютого 1918. Український Народний Театр зосім на гоєс і запровіджені на той день

Товариські Сходини розпочнуть ся точно о год. 8. вечером

в відповідно прикладженій сали Тов. ім. Лисенка.

Вступ за запрошеннями - - Добровільні датки приймаєть ся при касі з подякою

на так благородну ціль, як регорозальний фонд медиків. 647 В 2—2

Український Народний Театр Т-на "Бесіда" у Львові під управою К. Рубчанової виїзджає до Борислава на дві вистави.

Понеділок, дня 4. лютого 1918. Ой не ходи Грину та на вечерницю", нар. драма на 5 дій зі своїми і танцями М. Старицького.

В в'їторок, дня 5 лютого 1918. Запорожець за Дунаєм", нар. оперетка в 3 діях Аутимовського Початок 7:30 вечер. 1—2

З театру. Вистава "Дядя Ваня" назначена на суботу 2. II. с. 2. з причин від дирекції незалежних відкликана. За те відиграє театр в неділю пополудни о год. 3. по знижених цінах "Сватанс на Гоичарівші". В неділю вечером так як було оголошено відиграєть ся "Чорноморці". 1—1

Загальні збори читальні "Пресвіті" на Знесіно набудуть ся дня 3. лютого в неділю о годині 3 пополудни в домі пані Анни Вашківкої ч. дому 150 (перед церквою). Просить ся о ласкаву численну участь. — Відділ.

Центральна Управа У. С. С. потребує на дві години денно писавя з гарним письмом. Зголошенє лише письменно на адресу Zentralleitung der Ukrainischen Legion, Wien VIII. Lederergasse 20. VIII з 3

Краєвий Союз Молочарський в Стрию уладжує одчомісячний курс научний получений з практичними аправами входячими в обсаг госпдарства молочарського і торговлі яйцями. Курс тривати буде від 1. до 31. марта 1918. Виклади теоретичні відбувати ся будуть в першій половині марта в Стрию а вправи практичні будуть переведені в Молочавській Спільн. в Дудушинях Великих коло Стрия. Викладати будуть пп. Теоридло про годівлю худоби, п. Мельник теорію про молоко, пані Ломінська про виробу сира, п. Холєвчук про пашні рослини, п. Кліщ про продукцію масла, про урядженє Спілок молочарських і про торговлю продуктами молочарськими, а п. Василь Грабець про торговлю яйцями. Число курсестів усталено на 15 осіб без ріжничї полу. Помешканє і удержанє курсестів через цілий місяць март сплачувати буде Краєвий Союз Молочарський. З огляду на трудність з узисканю достаточної скількості хліба єсть пожаданним, щоби учасники курсу заосмотрили ся по можности в певний запас хліба. Поданє о прийнятє на курс належить вносити до Дирекції Краєвого Союзу Молочарського в реченні до 15. лютого 1918. 653 3—3

Отемніла вдова, мати 5 дрібних дітей звертає ся до милостивих сердець з прошенем помочи. Ласкаві жертви приймає адміністрація "Діла". 3—3

Національний Музей у Львові (вул. Мохнацького ч. 42) відчинений для публіки у в'їторок і п'ятницю від 2—4 год. по полудни. 513 17—2

